

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΤΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΛΕΟΝ ΜΑΡΤΙΝ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Μία τρελλή άνησυχία έκανε την καρδιά του να χτυπά δυνατά, καθώς έτοιμαζόταν ν' άνοιξη την έξωπορη του σπιτιού της Μαγδαληνης. Τι θα άπαγουόσε τάχα εκείνη, στην όλογολογη έρωτική έξομολόγησι που της είχε στείλη με τόσο παράξενον τρόπο; Ήταν τόσο αστασιμένος που δεν τά κατάφερε ούτε τό πόμπολο της πόρτας νά γυρίση. Τέλος άνοιξε και μπήκε μέσα. Άη Μαγδαληνή δεν άκουσε τό άνοιγμα της πόρτας; και γι' αυτό δεν βγήκε νά τόν προειπνήση. Αυτό τόν έκανε νά δυσωρεστηθή. Προχώρησε. Έφθασε στό κατώφλι του σαλονιού και τήν είχε καθισμένη ήτοιχα ήσυχά μπρός στό παράθυρο και νά κεντάη. Κοντοστάθηκε έκει μερικά λεπτά και τήν κύταξε άναποσάστια, χωρίς νά τολμή νά τήν πλη-

σιάση. Τέλος έβηξέ βλαφρά γιά νά τήν ειδοποιήση γιά τήν παρουσία του. Έκείνη τότε στράφηκε άπότομα, τόν είπε και είπε: — Άχ, σεις είσθε; Πώς με κάνετε νά τρομάξω! — Έπειτα, με μία όπολυ ήμερία και όπλήτητα τόν ρώτησε: — Έχετε πολλή ώρα που στέκεσθε έκει; — Μόλις είχα μπή, τής άπάντησε. — Έλάτε λοιπόν, καθίστε.

Και με τήν ίδια όπλήτητα πάντοτε ή Μαγδαληνή του έδειξε ένα κάθισμα κοντά της κι' έξομολόγησε τό κέντημά της, χωρίς ν' άσχοληθή περισσότερο μ' αυτόν.

— Με συγχωρείτε, τού είπα μόνο, που έξομολογώ τό κέντημά μου. Θέλω νά τελειώσω ένα λουλουδι.

— Έλευθερα, τής άπάντησε αυτός. Κι' άνω έκείνη έξομολογούσε τήν εργασία της, ό νέος τήν άκούεζε με μία προσοχή γεμάτη άγωνία, προσπαθώντας νά μαντέψη άπ' τό ύψος κι' άπ' τούς τρόπους της, άν είχε διαβάσει τήν έρωτική του έξομολόγησι— δεν άμφέβησε καθόλου ότι τήν είχε διαβάσει— και τί έντύπισσι τής είχε κάνει. Άλλά δεν έβλεπε τίποτε τό έξαιρετικό. Είχε τό ήμερο καθημερινό της ύψος, και τού μιλούσε με τόν ήλικό τόνο που μεταχειριζόταν πάντοτε προς αυτόν.

— Δέν μου λέει, τίποτε, σκεπτόταν με φόβηρα ό 'Άλφρέδος. Μού φέρεται όπως και τίς άλλες μέρες. Γιατί δεν μου κάνει λόγο?.

Τότε άπεράσισε έκείνος νά κάνει πρώτος άρχή και τής είπε:

— Δέν βλέπω πειά έκείνο τό βιβλίό που είχατε έδώ έπάνω στην έταξέρα; τήν ρώτησε ύπονοώντας τό βιβλίό με τα στό όποιο είχε βάλει τό γράμμα με τήν έρωτική του έξομολόγησι.

— Ά, τό «Σύνσεις και Πεπρωμένον». Τό έβαλα στη θέσι του, στην βιβλιοθήκη. Μήπως σάς ένδιαφέρει;

— 'Ο Άλφρέδος; έγινε κατακίτρινος. Δέν περίμενε ποτέ μιά τέτοια περιφρόνησι, μιά τέτοια άδιαφορία έκ μέρου; της. Δέν φανταζόταν ποτέ ότι θα του έκανε τήν κοινή με τόση ύποκρισία. Γιαυτό δεν άποκρίθηκε καθόλου. Κάθισε μερικά λεπτά τής όρας κι' έπειτα τήν άποχαιρέτησε και έφυγε.

Άπό τήν ήμερα έκείνη άπέφυγε νά τήν συναντήση κι' ούτε ξαναπάτησε πειά στό σπίτι της.

Έπειτα από έξη μήνες ή Μαγδαληνή παντρεύτηκε με κάποιον άλλον.

Ό γάμος έκείνος ήταν γιά τόν Άλφρέδο ένα χτύπημα δυνατό, τρομερό. Κατάλαβε ότι άν έξομολογούσε νά μόνη στην ίδια πόλι με τό νέο άντρόγυνο, ή ζωή θα ήτανε γι' αυτόν ένα συνεχές μαρτύριο. Έκει ύπηχε φόβος νά σργαντά κάθε τόσο τή Μαγδαληνή στηριγμένη στό πλευρό του άλλου. Γι' αυτό άπεφάσισε νά φυγή, νά ταξιδεύση μακριά, σά έξένα, σέ χώρες άγνωστες. Ή παρουσία του ήταν μεγάλη και μορφούσε νά ικανοποιήση κάθε επιθυμία του.

Και μιά μέρα, άφού τακτοποιήσε τό περιουσιακά ζητήματά του, έφυγε.

Ήγίαινε νά κρύψη μακριά τήν θλίψη και τήν δυστυχία του. Κι' ήταν πράγματι πολύ δυστυχής. Ή συμπειφορά τής Μαγδαληνης άπέναντί του τό άπεδείκνε καθαρά ότι έκείνη τόν περιφρονούσε. Δέν έννοιωθε όμως καμιά μνητακία έναντίον της; γι' αυτό.

Πέντε όλόκληρα χρόνια πλανιόταν σ' όλόκληρη τήν ύφήλιο. Ταξίδευσε και στις πιο μακρινές χώρες. Μά τίποτε δεν μορφούσε νά τόν παρηγορήση και νά καθιστάση τή θλίψη του. Τίποτε δεν μορφούσε νά τόν άποσπάση άπ' τίς θλιβερές άνομιήσεις του. Τίποτε δεν μορφούσε νά έξαλείψη άπ' τήν ψυχή του τήν εικόνα τής Μαγδαληνης.

Γι' αυτό μιά μέρα άπεφάσισε νά γυρίση πίσω και γίρσε προάγρια.

Όταν έφθασε, έβραθε ότι ό άνδρας τής Μαγδαληνης; είχε πεθάνει, και ότι ή νεαρή χήρα, που ήταν περισσότερο όραία άπό ποτέ έκόκευε νά μή ξαναπαν-

τρεύη και γι' αυτό είχε ύποκρούσει όλας τίς προτάσεις που τής είχαν γίνει. Αυτό άνεπέτασε τίς ελπίδες του 'Άλφρέδου, άλλα μόνο για μιά στιγμή. Ήταν άμέσως ξαναθυμήθηκε τήν άδιαφορία και τήν περιφρόνησι που τού είχε δείξει άλλοτε και άπεφάσισε νά μόν ήμφανισθή μπροστά τής.

Άλλωστε είχε έξομολογήσει πειά στην ιδέα ότι θα μορφούσε κάποτε νά τήν κάνει δική του.

Κάποια μέρα όμως, έκει που έκανε μόνος τόν περιπάτο του στην παραλία, συναντήθηκε με τήν κυρία Λεμιανό, τήν μητέρα τής Μαγδαληνης, ή όποία δεν έκανε ούτε στιγμή νά σκεπταται γιά τό μέλλον και τήν έκ νέον άποκατάσταση της κόρης της.

— Ά! τού φώναξε με χαρά κι' έγκαρδιότητα ή ήλικωμένη κυρία. Μήπως είμαστε μαλλωμένοι και δεν τό ξέρω; Γιατί δεν έρχεσθε πειά νά ιδήτε τήν Μαγδαληνή;

Και επειδή έκείνος, άφανός άπ' τήν συγκίνησι του δεν τής άπαντούσε, ή κυρία Λεμιανό έξομολογούσε νά τού λέη διαχνικώτατα:

— Ξέρετε, ότι ή κόρη μου παραπονείται ότι τήν έχουν γκαταλείψει τήν καίρινη, όλοι, όλοι άνεξαρήτως. Δέν έρχεται πειά κανένας νά τήν δει.

Ό Άλφρέδος έτραυτίσε μερικά λόγια ζητώντας συγγνώμη και ύποσχέθηκε ότι τήν έπομένη τό άπόγευμα θα ήγίαινε νά τήν επισκεπή.

Πράγματι τήν έπομένη στις τέσσερες παρουσιάσθηκε στό σπίτι τής Μαγδαληνης. Αυτή τήν φορά τόν άνήγγειλε ή καμαριέρα και ή Μαγδαληνή έπήγε άμέσως νά τόν προειπνήση...

— Ήταν πάντοτε όραία, ίσως όμορφότερη άπό άλλους. — Καλημέρα, μεγάλα ταξιδιώτη! τού φώναξε. Πρέπει λοιπόν νά σάς προσκαλέση κανείς ιδιαίτερος γιά νά ρηθήε στό σπίτι μας.

Τόν ώδήγησε στό ίδιο έκείνο σαλόνι που συνήθεζε νά τόν δεχεται άλλοτε. Κάθισε στην παλιά συνηθισμένη θέσι τής κοντά τό παράθυρο και ήρθε σά χέρια τής ένα έργόχειρο.

Μού επιτρέψετε νά κεντίσω, όπως άλλοτε; — Ό Άλφρέδος τής έννευσε καταφατικά, χωρίς νά προσέχη λέει. Τήν κύταξε έξετάζοντας τά χαρακτηριστικά της και συγχρόνως; έρευνοούσε τήν ίδια τήν ψυχή του μελετώντας τά σισθηματά του άπέναντί της. Με κάποια έκπληξι παρετήρησε ότι ό εαυτός του είχε πάθει κάποια μεταβολή, ότι ήταν ψυχραιμος και σκεδόν άδιάφορος, ότι ή θέσι τής Μαγδαληνης; δεν τού προκαλούσε καμιά συγκίνησι. Μιλούσε ήμερα, χωρίς κομμία δόνησι στην φωνή του, διηγητό τά ταξιδία του με φυσικότητα και άπλοότητα χωρίς νά νιώσθη καμιά στενοχώρια. — Είτε όραία» έλεγε μέσα του και με άπορία έβλεπε ότι ή φράσις του έκείνη δεν είχε καμιά απήχησι μέσ' στην καρδιά του. Ήβριζε τά αισθηματά του στις χειρότερες δομασιές. Ένοιωθε μέσα τού ένα κενό που τόν τρώεσε κι' αυτόν τόν ίδιον.

Σέ μιά στιγμή σηκώθηκε και πλησίασε τήν βιβλιοθήκη. Τό βλέμμα του έπεσε έπάνω στό «Σύνσεις και Πεπρωμένον» τό βιβλίό έκείνο γιά τό όποιο τής είχε μιλήσει άλλοτε, μέσα στό όποιο είχε κρύψει τό μυστικό του. Ή άνόμιησις αυτή δεν τού έφερε καμιά συγκίνησι. Άπλωσε τό χέρι και ήρθε τό βιβλίό. Τό χέρι του δεν έτρεμε καθόλου. Είθε ότι ένα σημάδι έβλεπε άπό τίς σελίδες του.

— Περιεργο! ψιθύρισε. — Τι πράγμα; ώτησι ή Μαγδαληνή.

Ό Άλφρέδος άνοιξε τό βιβλίό άκριβώς στό σημείο που χώριζε τίς σελίδες και είδε ένα φύλλο χαρτί νά πέφτη καταγής.

— Περιεργο! Πολύ περιεργο! έφώναξε ό Άλφρέδος. Έσκυψε, περιμάζεψε τό χαρτί και τό κύταξε με προσοχή. Άμέσως άνεγνώρισε τόν δικό του γραφικό χαρακτήρα. Είχε σά χέρια του τήν έρωτική έξομολόγησι που είχε γράψει άλλοτε για τή Μαγδαληνή και που τήν είχε κρύψει μέσα σ' αυτό τό βιβλίό.

Άμέσως ένα δυσάρεστο συναισθηματό τόν κατάλαβε κι' ένας δυνατός θυμός έναντίον του πεπρωμένου του που τό έβλεπε όρθωμένο ειρωνικά άπέναντί του.

Κατάλαβε τώρα τό μεγάλο μυστικό, τήν μεγάλη παρεξήγησι που τόν είχε άποκακρήσει άπ' τήν Μαγδαληνή. Κύταξε παραξένα τήν Μαγδαληνή και τήν ώτησε:

— Όστε δεν έφρατε λοιπόν τίποτε; δεν τό είχατε διαβάσει; — Δέν καταλαβαίνω τί θέλετε νά πηθε.

— Διαβάστε, τής είπε άποσασιστικά. Και τής έδωσε τό χαρτάκι. Έκείνη άρχισε νά διαβάη.

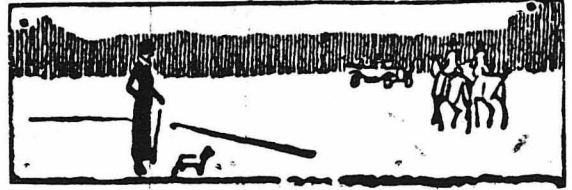
«Μαγδαληνή, σάς αγαπάω. Σας αγαπάω τρελλά...»

Άφρησ νά τής πειά τό χαρτί και τόν κύταξε μέσ' στό μάτι. Ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά και έννοιωθε μιά βαθιά γλυκειά συγκίνησι νά τήν κυριεύη.

— Είτε πέντε χρόνια τώρα που τό γράμμα αυτό βρισκείται έκει πέρα, είθε ό; Άλφρέδος, που έξομολογούσε νά έλευνά τήν ψυχή του και νά τήν βρισκίη πάντοτε ψυχοή.

Τήν άκούεζε μ' ένα βλέμμα ξένου, ένα βλέμμα άδιάφορο, ψυχρό. Ένοιωσε πώς έδώ και πέντε χρόνια

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Κάποτε, ήταν βασιλιάς; μιάς μακρινής χώρας της Αραβίας...

Τόν περισσότερο καιρό του ο καλός αυτός βασιλιάς τόν περνούσε κλεισμένος στο σπουδαστήριό του και μελετώντας διάφορα βιβλία...

Μιά μέρα, του κατέβηκε ή ιδέα να μάθη την ιστορία όλων τών ανθρώπων, όλων τών λαών από τότε που έγινε ο κόσμος...

Κάλισε στο παλάτι τόν του; σοφούς της χώρας του και τούς σοφούς; όλης της Αραβίας και τούς διέταξε να πείσουν ήμέσως...

Οι σοφοί, χωρίς να χάσουν καιρό, μοίρασαν την ιστορία τών λαών σε περιόδους και άρχισαν ο καθένας τούς να γράφουν κάθε κεφάλαιο χωριστά...

Πέρασαν χρόνια πολλά. Οι σοφοί δεν σήκωσαν καθόλου τόν κεφάλι τούς από τή δουλειά. Μά όταν τελείωσαν επί τέλους τήν ιστορία...

Κι' αυτός ο βασιλιάς όταν είδε όλων αυτών τόν όγκο τών βιβλίων, τόν έπιασε άπελπίσιμ, γιατί τότε μονάχα κατάλαβε πώς για να τά διαβάσει όλα...

Οι σοφοί ξανασκέφθηκαν επί δουλειά. Πέρασαν χρόνια πολλά και μιά μέρα, ή ιστορία ήταν τελειωμένη. Μά πάλι, έπιασε τριάντα χιλιάδες τόμους και ο βασιλιάς, που άρχισε να μη βλέπει καλά...

Μά ο βασιλιάς είχε πατήσει καλά τά όδηγόντα πέντε και δεν μπορούσε βέβαια στην ήλικία αυτή να διαβάσει πέντε χιλιάδες τόμους...

Νά ή ιστορία τών ανθρώπων : Έζησαν, πόνεσαν, πέθαναν !..

δεν άγαπούσε καλά αυτήν, αλλά τήν είχονα της, τήν φανταστική είχονα της που είχε πλάσει μέσα του. Και ξαφνικά έννοιους όλο τόν φοιητό κενό που είχε δημιουργηθή μέσα του.

Ήταν βέβαιος ότι δεν τήν άγαπούσε καλά. Άλλά ήταν επίσης βέβαιος ότι τόν κενό που είχε δημιουργηθή μέσα του δεν θά μπορούσε να τόν γυμνήσει με τήν μοναξιά.

Ήταν βέβαιος ότι δεν τήν άγαπούσε καλά. Άλλά ήταν επίσης βέβαιος ότι τόν κενό που είχε δημιουργηθή μέσα του δεν θά μπορούσε να τόν γυμνήσει με τήν μοναξιά.

Ήταν βέβαιος ότι δεν τήν άγαπούσε καλά. Άλλά ήταν επίσης βέβαιος ότι τόν κενό που είχε δημιουργηθή μέσα του δεν θά μπορούσε να τόν γυμνήσει με τήν μοναξιά.

Ήταν βέβαιος ότι δεν τήν άγαπούσε καλά. Άλλά ήταν επίσης βέβαιος ότι τόν κενό που είχε δημιουργηθή μέσα του δεν θά μπορούσε να τόν γυμνήσει με τήν μοναξιά.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΪΝΤΩ

Τά λεπτά του τραπέζιτου. Οι δοκιμές τών έργων στα Παρισινά θέατρα. Τό «δάνειον πνεύμα». Τό ανώνυμο γράμμα.

Ο Φεϊντώ καθόταν κάποτε μαζί με τόν φίλο του Βερνόν στην ταράτσα ενός μεγάλου Παρισινού ρεστοράν.

Από τόν αντικείμενο παραδρόμιο έδωκε να περάσει ή εκείνη τή στιγμή ένας γνωστός για τά χρηματιστηριακά του «χόλπα» βαθύπλευτος τραπέζιτης.

— Τι να σου πώ, φίλε μου... Θά ήλιον, σε βεβαιώ, ευτυχής, άν μου έδινε μονάχα όσα έχει κλέψει.

— Μά τότε δεν θά τού ένε παντάρα ! άπήνησεν ο Φεϊντώ.

Οι «γενικές δοκιμές» τών έργων που άνεβάζονταν στα μεγάλα Παρισινά θέατρα άποτέλου, καθώς εινε γνωστόν, κοσμικά και καλλιτεχνικά γεγονότα.

Κατά τήν διάρκεια, λοιπόν, μιάς τέτοιας περιόδου, στην όποιαν παρενέβαινε τόν άθος της Παρισινής διανοήσεως, ο Φεϊντώ, που έδωκε ή εκείνο τόν βαθύ νύχτη άειρετική κέρη, εινε σε μιά φιλική του παρθε ένα πνευματωδέστατο καλαμπόκι.

— Υπέροχο !... Δικό σας εινε ;

— Ναι, φίλε μου, άπήνησεν ο έξυπνος συγγραφέας, αλλά καθώς; βλέπω δεν θά εινε δικό μου... για πολύν καιρό άκόμη...

Ο διευθυντής ενός μεγάλου Παρισινού θεάτρου έλαβε μιά μέρα ένα ανώνυμο γράμμα τόν όποιο άπετέλειτο από μίαν και μόνον φράσαν, τήν έξη; : «Εσται παληάνθρωπος !»

Ο θεατρικός επιχειρηματίας έγινε έξω φρενών. Άφου δέ έξήτασε καλά τόν ύβριστικό αυτό γράμμα, ένόμισε ότι στον γραμικό χαρακτήρη τού ανωνύμου επιστολογράφου του άνεγνώρισεν τόν γραμμο τού φίλου του Φεϊντώ.

— Έσθ μουστειλες αυτό τόν γράμμα; τόν έρώτησε με θυμό.

— Αστειύσαι; φίλε μου... Πρώτον, δεν εινε τόν γράμμό μου, και δεύτερον, ό τι έχω να πώ τόν λέω πάντοτε καθαρά κι' έξω άπ' τά δόντια !...

— Εντούτοις... όπέθεσα ..

— Μά τί διάβολο !... Μέσα σ' ένα όλόκληρο Παρίσι θαρρείς πως μόνον έγώ σε γνωρίζω !...

Σε κάποιον καλλιτεχνικό κύκλο, όπου παρενυρισκόταν και ο Φεϊντώ, έδωκε κάποτε να συζητην για μάγισσες, χειρομάντιδες, κερφεντζούδες κτλ.

Ένας ποιητής, τότε, φανατικός θαυμαστής κάθε ύπερφυσικού φαινομένου, θέλοντας να θαρραλέη τόν Φεϊντώ, καθώ; εινε, από τή δυσπιστία του, που έδωσε τή διευθύνση μιάς χαρτομάντιδος που ήταν τότε της μόδας, και τού ειπε :

— Πήγαινε, φίλε μου, πήγαινε για τήν έπισκεφθή; και θά δής ότι θά αλλάξής γνώμη ..

Ο Φεϊντώ έπήγε πράγματι στην χαρτομάντιδα. Μετά λίγες μέρες έδωκε να συναντήση τόν φίλο του ποιητή στον δρόμο.

— Άλλήθια, τού ειπε σταματώντας τον, έπήγα στην μάντιδά σου.

— Ε, λοιπόν ;...

— Όμολογώ ότι εινε πράγματι καταπληκτική !...

— Βλέπεις, λοιπόν ; !...

— Ναι, φίλε μου... Μόλις έφριξε τά χαρτιά, μου άνήγγειλε ότι θά έπιστα θύμα μιάς τρομερής άπάτης...

— Και συνέβη πράγματι αυτό ;...

— Βεβαίωτα... Γρηγορότερα μάλιστα άπ' ότι φανταζόμουν : πριν φύγω από τόν σπίτι της μου ζήτησε ήκατό φράγκα !...

Louis Leon - Martin